

זבחים דף ע"א

הלכות עבודה זרה וחקות הגויים

פרק שביעי

איבוד ע"ז ואיסור הנאתה

ט עבודה זרה ומשמשיה וכל התקרבת שלה - אוסרים בכל שהן. כיצד? עבודה זרה שנתערכה בצורות שלגואי, אפלו אחת בכמה אלפים - יוליך הכל לים המלח. וכן אם נתערכ כוס של עבודה זרה בכמה כוסות או חתיכה מן הבשר שנכנס לביטה בכמה חתיכות - יוליך הכל לים המלח. וכן עור לבוב שנתערכ בכמה עורות - הכל אסור בהנאה.

עבר ומכר עבודה זרה, או אהד ממשמשיה, או תקרבת שלה - הרי הדמים אסורין בהנאה, ואוסרין בכל שהן פעבודה זרה, שנאמר: "והיית חכם כמהו" (שם טז, א) - כל שאתה מביא מעבודה זרה ומכל משמשיה ותקרבטה, הרי הוא כמוה.

הלכות פסולי המקדשין

פרק שמי

זבחים שנתערבו

א נתערכו קדשים בחלין תמימין - מקרו חלין שבתערכת לצרכי אותו המין, ויקרבו בלן. כיצד? ארבע בהמות שלמים שנתערכו בארבע בהמות חלין תמימין - ימכרו הארבע של חלין למי שהוא צריך להביא שלמים, ויקרבו הכל שלמים. וכן בעולה או באשם. והדמים - חלין לכל דבר, שהרי דמי חלין הן. ד נתערכ שור הקדש בשורים חל - גדול שבכלן הקדש, ויקרו השאר לצרכי אותו המין.

נתערכו קדשים בקדשים, מין במינו - זה יקרב לשם בעליו, וזה יקרב לשם בעליו, אף על פי שאין כל אחד מהם מכיר קרבנו. במה דברים אמורים? בקרבנות נשים, שאין בהן סמיכה. אבל קרבנות אנשים - הואיל וכל אחד מהן צריך לסמך על ראש קרבנו, הרי אלו לא יקרבו עד שיסתן האחד חלקו לחברו, או עד שיפיל מים בכל ויקרו, ויביא כל אחד בדמי היפה מאותו המין.

ה נתערכ מין בשאינו מינו, כגון עולה בשלמים - לא יקרבו אפלו כחמור שבהן, שאין מביאין קדשים לבית הפסול. ו בשם שאין ממעטין בזמן אכילתו, כך אין ממעטין באוכליתו ולא במקום אכילתו. אלא כיצד יעשה? ירעו עד שיפיל בהן מים, ויקרב כל אחד מהן לבדו, ויביא בדמי היפה שבהן ממין זה ובדמי היפה שבהן ממין האחר, ויפסיד המותר מביתו.

י וכן מעשר שנתערכ בפסח - כשיפיל בהן מים, יאכלו כמעשר. הבכור והמעשר שנתערכו - יאכלו במומן. **יד** וכן שאר קדשים שנתערכו בבכור ובמעשר - ירעו עד שיפיל בהן מים, ויאכלו בבכור שנפל בו מים או כמעשר שנפל בו מים.

טו אשם שנתערכ בשלמים - אף על פי שאין מקריבין משניהם אלא האמורין אבל הבשר נאכל, לא יקרבו, אלא ירעו עד שיפיל בהן מים, ויביא בדמי היפה אשם ובדמי היפה שלמים, ויפסיד המותר מביתו. ואם קדם והקריב אשמו - שניהם יפלו לנדבה.

הלכות מאכלות אסורות

פרק חמשה עשר

איסורים שנתערבו

תערובת איסור ו נמצאת למד שכל אסורין שבתורה, בין אסורי מלקות בין אסורי כרת בין אסורי הנגיה, שנתערכו במאכל המותר: מין בשאינו מינו - כגון טעם; מין במינו, שאי אפשר לעמד על הטעם - שעורו בששים או במאה או במאתים; חוץ מייני נסך, מפני חמר עבודה זרה, וחוץ מטביל, שהרי אפשר לתקנו, ומפני זה אוסרין במינן בכל שהן ושלם במינן כגון טעם, כשאר האסורין.

